

ROZDZIAŁ 2. ZABURZENIA KOMUNIKACJI INTERPERSONA LNEJ I SPOŁECZNEJ

CEL

Zaburzenia komunikacji
interpersonalnej i społecznej

Konsorcjum IMONED

Rozdział 2. Zaburzenia komunikacji interpersonalnej i społecznej

Celem jednostki jest omówienie zaburzeń komunikacji interpersonalnej i społecznej:

- 1) Przyczyny zaburzeń komunikacji interpersonalnej i społecznej w kształceniu na odległość.
- 2) Konsekwencje zaburzeń komunikacji interpersonalnej i społecznej w wirtualnej rzeczywistości.
- 3) Sposoby radzenia sobie nauczycieli z trudnościami w komunikacji interpersonalnej i społecznej.
- 4) Sposoby radzenia sobie uczniów z trudnościami w komunikacji interpersonalnej i społecznej.

2.1. Zaburzenia komunikacji interpersonalnej i społecznej w nauczaniu na odległość i wirtualnej rzeczywistości

Co to jest zaburzenie komunikacji społecznej? Zaburzenie komunikacji społecznej (SCD) utrudnia komunikację z innymi ludźmi w sytuacjach społecznych [\[1\]](#).

Jakie są objawy zaburzeń komunikacji społecznej [\[1\]](#)?

Słaba pragmatyka — lub zmiana mowy i komunikacji w celu dopasowania do okoliczności — jest jedną z charakterystycznych cech SCD. Osoby z SCD mają problem ze zmodyfikowaniem swojej komunikacji — w tym tonu głosu, wysokości i głośności — w zależności od konkretnej sytuacji.

Osoby z SCD mogą również zmagać się z trudnościami w:

- 1) Odpowiadaniu innym;
- 2) Używaniu gestów, takich jak machanie i wskazywanie;
- 3) Zmianach podczas rozmowy;
- 4) Mówieniu o emocjach i uczuciach;
- 5) Pozostawianiu w temacie;
- 6) Dostosowywaniu stylu wypowiedzi do osób i okoliczności;
- 7) Zadawaniu odpowiednich pytań;
- 8) Myśleniu abstrakcyjnym podczas rozmowy;
- 9) Używaniu słów do różnych celów, takich jak powitanie ludzi, zadawanie pytań, odpowiadanie na pytania, komentowanie;
- 10) Nawiązywaniu kontaktów i podtrzymywaniu przyjaźni.

Jak leczy się zaburzenia komunikacji społecznej [\[1\]](#)?

SCD to stosunkowo nowy stan. Nie ma specyficznego leczenia SCD, ale uważa się, że pomocna będzie terapia mowy i języka z naciskiem na pragmatykę, wraz z treningiem umiejętności społecznych.

Terapia powinna być dostosowana do potrzeb danej osoby i skupiać się na funkcjonalnej poprawie umiejętności komunikacyjnych, zwłaszcza w sytuacjach społecznych. Inne cele terapii mogą obejmować:

- 1) Słabości związane z komunikacją społeczną;
- 2) Pracę nad budowaniem mocnych stron;
- 3) Działania obejmujące interakcje społeczne w celu budowania nowych umiejętności i strategii;
- 4) Szukanie i usuwanie barier, które mogą utrudniać komunikację społeczną;
- 5) Budowanie niezależności w naturalnych środowiskach komunikacyjnych.

Leczenie SCD często obejmuje rodziców i innych członków rodziny. Terapeuta pracujący z uczniem może również skontaktować się z personelem szkoły, w tym z nauczycielami, pedagogami specjalnymi, psychologami i doradcami zawodowymi, aby zapewnić Twojemu dziecku stałą praktykę i informacje zwrotne w różnych sytuacjach społecznych.

Narzędzia używane podczas terapii mogą obejmować:

- 1) Komunikacja wspomagająca i alternatywna (AAC), która obejmuje uzupełnianie mowy obrazami, rysunkami liniowymi lub przedmiotami, gestami i pisownią palcami.
- 2) Instruktaż komputerowy do nauczania umiejętności językowych, w tym słownictwa, umiejętności społecznych, zrozumienia społecznego i rozwiązywania problemów społecznych.
- 3) Instrukcja oparta na wideo, która wykorzystuje nagranie.
- 4) Ilustracje, które przedstawiają rozmowy dwóch lub więcej osób zilustrowane w stylu komiksowym.
- 5) Grupy umiejętności społecznych, które obejmują instrukcje, odgrywanie ról i informacje zwrotne z dwoma do ośmiu rówieśnikami i moderatorem, którym może być nauczyciel lub terapeuta.

2.2. Zaburzenia komunikacji interpersonalnej i społecznej w uczeniu się na odległość

Jak można pomóc uczniowi z SCD ?

Jeśli uczeń ma diagnozę SCD, zaleca się [\[1\]](#):

- 1) Wykonywanie na zmianę - tocząc lub rzucając piłkę w przód i w tył należy na zmianę powtarzać słowa.
- 2) Czytanie książek z dzieckiem i zadawanie pytań otwartych, aby zachęcić do dyskusji.
- 3) Rozmowa o tym co postacie w książkach mogą myśleć i dlaczego. Rozmowa o tym, jak inni ludzie – rodzeństwo, przyjaciele, koledzy z klasy – mogą się czuć w określonych sytuacjach.
- 4) Gry podczas czytania, na przykład „Co dalej”. Dziecko musi zatrzymać się w pewnym momencie czytania i przewidzieć, co będzie dalej. Należy poszukać wskazówek w historii, które pomogą to odgadnąć.
- 5) Użycie wsparcia wizualnego, aby pomóc w rozmowach.

Bibliografia

- [1] <https://www.additudemag.com/social-communication-disorder-autism-adhd/>
- [2] <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6095123/>